

Αγρίλης 7 Αυγούστου 2006

Θέλω να γράψω και δεν μπορώ.

Δε μου βγαίνουν οι λέξεις. Δεν στέκονται ίσια τα νοήματα. Όλα γυρνάν μες στο κεφάλι μου, σα να 'μαι μεθυσμένος· μα δεν έχω πει. Να τραγουδήσω· δε βγαίν' η φωνή. Να παίξω πιάνο· αφού είμαι παράλυτος, τόσα χρόνια πάνε, τι θυμάμαι τώρα! Να γράψω, ναι. Δεν μπορώ.

Να πω για τα καλά τα νέα· ποια, είναι αλήθεια; Το όνειρο. Το όνειρο! Ήθελα να έχω το σπίτι μου, τη δουλειά μου, τις δραστηριότητές μου, τις φίλες μου, τους φίλους μου... να έχω μια ζωή... Ήθελα να Ζήσω. Να Ζήσω. Το Ζ το βάζω κεφαλαίο, ίδιο κεφαλαίο η ζωή μου, για τη ζωή μου. Ήθελα μια ζωή, σαν των ανθρώπων τις ζωές.

Θέλω να γράψω και δεν μπορώ. Οι βοηθοί... Τους βοήθησα πίοτερο απ' ό,τι βοηθήθηκα, κι ας τους πλήρωνα κι από πάνω. Μόνο που, να, τους έχω ανάγκη. Κι αυτοί το καταλαβαίνουν αργά ή γρήγορα. Και με πουλάνε. Και φτηνά ρε γαμώτο.

Τον Σ. τον έδωξα· ήταν ακατάλληλος. Ο Ν. ήταν καλό παιδί. Δεν ήξερε ελληνικά, ούτε κάποια δυτικοευρωπαϊκή γλώσσα. Παντομίμα στην αρχή, τα 'μαθε τελικά· τα 'παιρνε κιόλας. Ήμαστε φίλοι. Είχα ξεκινήσει το μεταπτυχιακό μου, τη δουλειά μου, είχα και το πρώτο μου καλό πρότζεκτ. Τέτοια εποχή θα 'τανε, Αύγουστος, τέλειωνε η βίζα του, έφυγε «πίσω» για λίγες μέρες. Δεν γύρισε· μόνο που μου το 'πε το... Νοέμβριο... Για τη δουλειά μεν (ένας Θεός ξέρει πώς τελείωσε) πληρώθηκα, αλλά το μεταπτυχιακό...

Την ίδια εποχή είχα ετοιμάσει και την πρότασή μου για ένα Κέντρο Εκπαίδευσης στην Ανεξάρτητη Διαβίωση για Ανθρώπους με Κινητικές Αναπηρίες. Ενθουσιάστηκε ο Α., κοινωνικός λειτουργός με διδακτορικό και καλός φίλος, αλήθεια, τρέχαμε μαζί σε υπουργούς και δήμαρχους. Απόσπασε τα καλύτερα... λόγια...

Φέρε τσιγάρο. Μετά ήρθε ο Α., ο Λ., ο Β. κ.ά. βοηθοί, προσπάθησα, δεν ξέρετε πόσο προσπάθησα, να συνεχίσω το μεταπτυχιακό· βρήκα τοίχο μπροστά μου. Ο τοίχος λεγόταν καθηγητής Μ., δίδασκε Διοίκηση Επιχειρήσεων. Το θεωρούσε τόσο σπουδαίο μάθημα για έναν τετραπληγικό, εργαζόμενο, μεταπτυχιακό φοιτητή του Μ.Δ.Ε. στον Ηλεκτρονικό Αυτοματισμό, που δεν μου επέτρεψε να δώσω εξετάσεις λόγω απουσιών... Ας ήταν προαιρετική η παρακολούθηση για τους εργαζόμενους...

Θέλω να γράψω και δεν μπορώ. Για την επίδοσή μου ως τότε (είχα περάσει τα δυσκολότερα μαθήματα του 1^{ου} έτους, σε αντίθεση με άλλους συμφοιτητές), κι η δουλειά μου καλά πήγαινε (για έναν τετραπληγικό ελεύθερο επαγγελματία)· μόνο οι έρωτες υπέφεραν... και με συντηρούσαν συνάμα... Δυνάμωνα από τις σφαλιάρες θαρρείς, πεισμωμένως πως «ποτέ δε θα πεθάνω ρε κουφάλα νεκροθάφτη». Ποτέ.

Κακούργες (οι) γυναίκες με πρόδωσαν. Μετά από χρόνια λες «δε βαριέσαι». Ήταν οι -ανεκπλήρωτοι- έρωτες που μου 'διναν(;), δεν μου 'διναν(;), πάντως έπαιρνα δύναμη. Δύναμη να συνεχίσω να προσπαθώ. Για το όνειρο, το όνειρό μου. Και δε γίνεται όνειρο χωρίς έρωτα. Γίνεται;

Το σπίτι μου. Σχέδια επί σχεδίων, βοήθησαν και φίλοι αρχιτέκτονες, το γιατί έγινε σπίτι, το δικό μου σπίτι. Το δικό μου σπίτι... Βοηθός τότε ήταν ο Μ., «καλός» βοηθός και οδηγός, βοήθησε πολύ και στο αρχικό καθάρισμα, θυμάμαι: τον έψαχνα για μια στιγμή και πού τον βρίσκω; Να έχει βγει ολόκληρος έξω, ακροβατώντας στο

–έξωτερικό- πρεβάζι τού παραθύρου τής κρεβατοκάμαρας, να καθαρίζει απ’ έξω τα επάλληλα τζάμια. Από κάτω 8 μέτρα κενό! Ή όταν θα ‘παιρνε το πλοίο για τη Μήλο, να συναντήσει τη γυναίκα του: είχα μείνει ξύπνιος, στην καρέκλα μου όλη νύχτα για να ξυπνήσω την τότε κοπέλα μου στις 5:20 το πρωί κι αυτόν στις 6 παρά 10 για να προλάβουμε. Ένα σταθμευμένο ταξί μάς είχε κλείσει την έξοδο της πιλοτής. Ποιανού να ‘ναι; Στις 6:30 το πρωί δεν μπορείς και να κορνάρεις! Βρέθηκε, ζήτησε συγγνώμη, φύγαμε στις 7... Στον Πειραιά, στη Γούναρη για το λιμάνι ασφυκτικό το μποτιλιάρισμα· κατέβηκε τρία στενά πριν φτάσουμε κι έβαλε τρεχάλα, θα το ‘χανε το πλοίο. Το ταξίδι στην Καστοριά, η Μπρουκ κι η Ρεβέκκα που τις φιλοξένησα... ωραίες μέρες...

Ήρθε ο Σεπτέμβριος, εξέπνευσε η βίζα τού Μ., έφυγε «πίσω». Βοηθοί ήρθαν, έφυγαν, αλλαγές συχνά. Ζούσα στο σπίτι μου πια. Δούλευα κάποια καλά πρότζεκτ, δράση, ενέργεια, διάθεση στα ύψη. Τον Οκτώβριο του άλλου έτους γύρισε ο παλιός, καλός Ν., τα Χριστούγεννα φιλοξένησα τη γυναίκα του και το γιο του για 15 μέρες, το Μάρτιο την έκανε, μου «την έπαιξε» για άλλη μια φορά. Ο «καλός» που σας έλεγα...

Κι άλλο τσιγάρο.

Ο Σ. ήταν ειδική περίπτωση. Μίλαγε σχετικά καλά τα ελληνικά, έδειχνε 10 χρόνια νεότερος απ’ ό,τι ήταν, είχε ταξιδέψει σε τόσες χώρες για εργασία και το έβλεπε σα συνδυασμό δουλειάς και τουρισμού κάπως. Αξιοπρόσεχτη προσέγγιση μα την αλήθεια! Ήταν κομψευόμενος μεσήλικας, μπορούσε να ανανεώνει τη βίζα του με νόμιμο, κουραστικό τρόπο, λείποντας περίπου 10 μέρες. Τα Χριστούγεννα που μας πέρασαν, χρειάστηκε να λείψει για 25 μέρες! Πώς πέρασαν αυτές οι μέρες, οι ώρες, τα λεπτά... Μ’ έσωσε μάλλον η πολλή δουλειά της περιόδου. <>

Θέλω να γράψω και δεν μπορώ. Για τη δουλειά. Τι είναι που με κάνει να τη θεωρώ κάτι σπουδαίο για έναν άνθρωπο, ακριβώς έναν, εμένα; Ανάγκη καταξίωσης; Έχει από καιρό καλυφθεί. Ανάγκη χρημάτων; Δεν είναι αυτό όχι· θα επιβίωνα κι αν δεν δούλευα. Η ανάγκη προσφοράς, ανάγκη να παράγω συγκεκριμένο έργο, που να αποδίδει καρπούς για άλλους και για μένα. Η ανάγκη μου να έχω τα μέσα να Ζήσω, τα μέσα να είμαι ελεύθερος, να γνωρίσω, να αγαπήσω, να φτιάξω σχέσεις ουσίας, αλήθειας.

Δεν μπορώ να λυπηθώ τον εαυτό μου. Ποτέ δεν μπόρεσα. Ούτε τους άλλους μπορώ· εκτός από όσους δηλώνουν αξιολύπητοι. Ο εαυτός μου. Μάλλον βάνουσα του φέρομαι. Δεν αντέχω να μου καταπατάνε τις ικανότητες. Θυμάμαι στο Πανεπιστήμιο: οι συμφοιτητές ποτέ δεν ζητούσαν βοήθεια από μένα. Μόνο όταν δεν μπορούσε να απαντήσει κανείς, τότε πεταγόταν ο Παναγιώτης. Και το ένοιωθα, το ήξερα, τολμώ να πω, ότι είχα πολλές δυνατότητες. Έβλεπα και το λόγο: το αγαπούσα αυτό που έκανα, δεν ήμουν απλός διεκπεραιωτής της φοίτησής μου. <!--[if !supportLineBreakNewLine]--><!--[endif]-->

Αρκετοί καθηγητές αναγνώρισαν την αξία μου. Κανείς όμως δεν πίστεψε σε μένα. Εκτός από το Φύλλη. Μου έδωσε διπλωματική, με κατεύθυνε στην επιλογή, αναζητούσε τρόπο να με πληρώσει κιόλας, μιας και το πρότζεκτ μου υπερέβαινε κατά πολύ μια διπλωματική εργασία και με... έκοψε στο μάθημά του. Είχα γελάσει πολύ. Το πέρασα με την επόμενη προσπάθεια. Η διπλωματική μου εργασία όμως παρουσιάστηκε σε δύο συνέδρια.

Όταν όμως αναζητούσα διδακτορικό, ο Φύλλης δεν ήταν εκεί. Από το τηλέφωνο με συμβούλευε να το αποφύγω. Δεν με στήριζε κανείς. Τσιγάρο. Ήθελα να

καταπιαστώ με μεγάλα και δύσκολα: Γενετική Πληθυσμών, Εξελικτική Θεωρία. Ήθελα να προσθέσω, να ανατρέψω, να βάλω ένα μικρό λιθαράκι στο επιστημονικό οικοδόμημα. Απότυχα. Έτσι, ήρθε το διατμηματικό Μ.Δ.Ε. στον Η/Α. Είχε ξεκινήσει φιλόδοξα. Να βλέπατε μόνο τις συστατικές μου! Έληξε άδοξα. Κατάλαβα: στην Ελλάδα δεν αρκεί να αγαπάς τη γνώση, να έχεις την αξία, να θέλεις. Τουλάχιστον, όταν έχεις τετραπληγία.

Ποτέ δεν μ' ενδιέφεραν τα «τυπικά προσόντα». Πίστευα (και πού 'στε, ακόμα το πιστεύω) ότι το περιεχόμενο, η αξία, οι ικανότητες αργά ή γρήγορα θα αναδειχθούν, θα ανταμειφθούν. Με τον ένα τρόπο ή με τον άλλον. Η προσπάθεια έχει τόση αξία μέσα της, που επισκιάζει το αποτέλεσμα, ακόμα και τη νίκη. Η επιτυχία είναι να «τα καταφέρεις», όχι να ανταμειφθείς γι' αυτό. Ακόμα και στη δουλειά μου, η αληθινή πρόκληση για μένα είναι να φέρω σε πέρας το δύσκολο εγχείρημα, να κατασκευάσω την άριστη εφαρμογή, το «τέλειο» πρόγραμμα. Να σκαρφιστώ τη συνδεσμολογία που θα έχει το ακριβέστερο αποτέλεσμα με τα οικονομικότερα υλικά. Η πληρωμή είναι πάντα ένα δευτερεύον παρελκόμενο, η ενέργεια δραστηριοποίησης που θα λέγαμε και στη Βιολογία.

Θέλω να γράψω και δεν μπορώ. Οι λέξεις συνωστίζονται, τα πλήκτρα μπερδεύονται. Ψάχνω για τον ειρμό, κάπου εδώ πρέπει να 'χει πάει. Πού θα μου πάει, δεν θα τον βρω; Θα δεις τι έχει να πάθει.

Όταν έφυγε ο Σ., λοιπόν, ήταν πρωταπριλιά, φέτος. Τρεις-τέσσερις βοηθοί που ήρθαν, δεν έμειναν. Έμενα με τους γονείς. Ή, καλύτερα, έμεναν οι γονείς μαζί μου. Έπρεπε να λείψουν για κάνα μήνα, έλειψα κι εγώ αναγκαστικά, ακολουθούσα. Η αδερφή μου στον 7^ο μήνα της κύησης. Βρήκα το Σ. βοηθό, από τα βάθη της Ρωσίας. Είχε ελληνική ταυτότητα. Από την αρχή έδειξε τη διάθεση να έχει το πάνω χέρι. Μια μέρα πήγαμε στο νοσοκομείο. Έπρεπε να ξαπλώσω για την εξέταση. Αρνήθηκε να βοηθήσει. Η γιατρός εξεπλάγη: «τότε, τι τον έχεις;», με πρόσβαλε. Δεν το σχολίασα. Κατά την επιστροφή φτάνοντας στο Μετρό, ήμουν έτοιμος να εκραγώ: «απολύεσαι, του λέω, φύγε τώρα». Αρνήθηκε. Παιζόταν παιγνίδι εξουσίας, εξουσίας επάνω μου, που σε καμμία περίπτωση δεν θα εκχωρούσα. Αλλά, πώς να το επιβάλω;

Στο Σύνταγμα βγήκα αιφνιδιαστικά. Με ακολούθησε. Προσπάθησα να τον ξεγελάσω, να του ξεφύγω· άδικα. Έτρεξα να απομακρυνθώ· με κράτησε από πίσω. Τραγική η κατάσταση μέσα στη γελοιότητά της. Στην Όθωνος κάτι μπάτσοι έξω από κάποιο υπουργείο. Πήγα σ' αυτούς· έτρεξε πρώτος ο Σ., τους είπε ότι έχω το ακαταλόγιστο κι ότι είχε προσληφθεί για να «με προσέχει». Ευτυχώς, άκουσαν μετά και εμένα, κατάλαβαν, τον έστειλαν. Χρειάστηκε όμως το τηλεφώνημα στη μάνα μου...

Οι γονείς μου. «Εγώ δεν είμαι, ξέρετε, σαν τα παιδάκια τ' άλλα, γιατί έχω δάσκαλο μπαμπά και μαμά δασκάλα». Καταπληκτικοί άνθρωποι. Τους χρωστώ τα πάντα· τους αγαπώ πολύ. Δυναμική, αρχοντική η μάνα, γέννημα-θρέμμα Πειραιώτισσα, Κεφαλονίτισσα στην καταγωγή. Καλός, πράος, ψυχραιμος ο πατέρας. Και συντηρητικός. Ήρθε στην Αθήνα το '50, με προίκα τα ρούχα που φορούσε. Κοίτα τους τώρα: τρία παιδιά επιστήμονες, πέντε εγγόνια, ακίνητα, αυτοκίνητα, προσφορά· μια ζωή γεμάτη προσφορά. Ποιος τους έζησε και δεν τους αγάπησε; Συναντώ παλιούς μαθητές τους σε υπηρεσίες, οι οποίοι βλέποντας την ταυτότητά μου με ρωτούν αν τους γνωρίζω. Και ξαφνικά... οι πόρτες ανοίγουν...

Είχαν και μια μεγάλη ατυχία: το ατύχημά μου. Ο γιος τους, ο πολλά υποσχόμενος, το καμάρι τους με τις πολλές επιτυχίες και τις λίγες αποτυχίες, ο πιανίστας και

φοιτητής, ο αεικίνητος που ποθούσε την ανεξαρτησία του, που τους έστελνε κάρτες από τη Βουδαπέστη ενώ τον νόμιζαν στη Θεσσαλονίκη, το παιδί τους ξαφνικά ζωντανός νεκρός, με μάτια σφαλιστά για βδομάδες, οι γιατροί να τους λένε «δεν μπορούμε πια, προσευχηθείτε». Θεέ μου, πότε θα απαλλαγώ από τις ενοχές για τον πόνο που προκάλεσα;

Άραγε, ο αγώνας μου να Ζήσω τι να σημαίνει; Είναι για να τους δω ήσυχους, ανακουφισμένους; Είναι για να «νικήσω» την αναπηρία; Είναι για να απαλλαγώ από τις ενοχές μου; Έχω να αποδείξω κάτι; Είναι για να νικήσω το θάνατο; Ποτέ δεν είχα προβληματιστεί. Από τα μικράτα μου ήθελα να 'μαι καλός. Κάθε πρόβλημα που δεν έλυνα, μια πλήρης αποτυχία. Κάθε ένα που έλυνα μια μικρή επιτυχιούλα, που όμως μου έφερνε ευφορία. Και ισχύει ακόμα αυτό: στις σπουδές, στη δουλειά, στη φυσικοθεραπεία, στα εμπόδια λόγω αναπηρίας. Αν γινόταν πόλεμος, δεν θα άντεχα στα μετόπισθεν, θα λιποτακτούσα για το μέτωπο.

Θέλω να γράψω και δεν μπορώ. Αφού απαλλάχτηκα από τον Σ., ήρθε στη ζωή μου ο Γκ. Ήμουν με τη μάνα μου· ο πατέρας στο νοσοκομείο για εγχείρηση κήλης. Ήταν όλα τα λεφτά. Τις πρώτες μέρες καλά, έκανε ό,τι του ζητούσα, αφού πρώτα του το εξηγήσω καλά κι αναλυτικά τόσο, που να μην έχει άλλο. Ανταποκρινόταν, έτσι έλεγα στον εαυτό μου. Όσο για τις οδηγικές του ικανότητες, του έκανα μαθήματα (!) κάθε φορά που πηγαίναμε κάπου. Για να μπει στο πάρκινγκ στην επιστροφή, Γολγοθάς· μια φορά μου χτύπησε και το –καινούργιο– αυτοκίνητό μου. Δεν πειράζει, έλεγα, δεν θα είναι ο πρώτος που τον μαθαίνω να οδηγεί.

Είχε περάσει κάνας μήνας, ο πατέρας περδίκι, έπρεπε ακόμα να εξηγώ καθημερινά τα πάντα, ακόμα και τα πιο... καθημερινά, πώς ξαπλώνω στο κρεβάτι ή πώς κάνω μπάνιο. Η προθυμία του ανύπαρκτη. Εξακολουθούσε «ώσπου να κουνήσει το 'να να βρωμάει τ' άλλο». Από μηχανής θεός το σαββατιάτικο τηλεφώνημα από το «γραφείο»: επιτέλους, έχουμε τον ιδανικό βοηθό για σένα. Να έρθει να τον δω, αποκριθήκα. Ήρθαν ο Ζ. και η Λ. από το γραφείο, τα κανονίσαμε, τη Δευτέρα στις 8:30 να είσαι εδώ, συμφωνήσαμε. Είπα του Γκ. να φύγει, σιγοτραγουδώντας μέσα μου: «Απαλλάχτηκα από σένα, απαλλά-χτη-κα»...

Δευτέρα. Η ώρα πήγε οχτώμιση, πήγε εννιά, πήγε δέκα, πήρα το γραφείο. Σε μισή ώρα με πήραν πίσω: «πήγε να αφήσει κάτι κλειδιά, θα έρθει.» Ήρθε στις εντεκάμιση. Σιωπηλός, προσπάθησα να μιλήσουμε, απαντούσε με μισόλογα. Το απομεσήμερο ξάπλωσα λίγο, εκείνος έφυγε αιφνιδιαστικά λέγοντας στον πατέρα μου (ήταν εκεί για να του δείξει όσα δεν μπορώ εγώ) κάτι για κάποια κλειδιά (κλειδούχος ήταν;), σε μια ώρα επέστρεψε με ταξί. Ξύπνησα τη νύχτα· είχε αναμμένο φως και κάπνιζε αρειμανίως. Κατάλαβα.

Το πρωί τηλεφώνησα στον Γκ. πάλι. Υποχώρησα σε όλες του τις απαιτήσεις. Τι να 'κανα; Η αδερφή μου, στον 9^ο πια, θα γεννούσε μέρα με τη μέρα. Κάποιος έπρεπε να κοιτάξει τα –καταπληκτικά, γλυκύτατα– παιδάκια της, όταν το μωρό θα αποφάσιζε να γεννηθεί. Έπρεπε να ελευθερωθούν οι γονείς, με κάθε κόστος. Ας σκλαβωνόμουν. Αρκεί να μην το καταλάβουν εκείνοι.

Δεν είπα τίποτα του Ζ. Είχα επιλογές (τρομάρα μου), ήθελα να δω πού θα το πήγαινε. Δεν είχα πέσει έξω. Διάβαζα εφημερίδα το μεσημέρι, το κοτόπουλο ψηνόταν στο φούρνο. Ο Ζ. σηκώνεται από το μπαλκόνι, όπου κάπνιζε ασταμάτητα χωρίς να χρειάζεται φωτιά..., περνάει με σκυμμένο το κεφάλι για το δωμάτιό του. Ακούω τη ντουλάπα του ν' ανοιγοκλείνει κι αυτόν να κλαίει με λυγμούς. Κλαίγοντας ήρθε κι έκατσε στον καναπέ απέναντί μου με την τσάντα του έτοιμη, στα χέρια. Δε μίλησα. Βγήκε στο μπαλκόνι κι άναψε τσιγάρο, αμίλητος κι ενώ οι

λυγμοί του αντηχούσαν μακριά. Κλαίγοντας πέρασε από μπροστά μου, σκυμμένο το κεφάλι, «συγγνώμη Παναγιώτη» ψέλλισε, και χάθηκε κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Ήταν η δεύτερη φορά που μου έστελναν για βοηθό πρεζάκι.

Κυλούσε το καλοκαίρι, τα σχέδιά μου περίπατο..., η δουλειά «ξέχνα τη», τα νεύρα μου τσατάλια. Γεννήθηκε ο ανεψιός, έφυγε η λεχώνα στο «χωριό» με τα παιδιά της και τους γονείς μας για βοήθεια, ο αδερφός μου το ίδιο, οι φίλοι σε διακοπές, φυλούσα την Αθήνα, την πλάκωνα και με πλάκωνε. Όλοι με πιλατεύανε να κατεβώ κι εγώ· κατέβηκα με τον Γκ., φυσικά. Τις πρώτες μέρες ανεκτή η κατάσταση: έκανα τα μπάνια μου, οι βόλτες, οι φίλοι, κάτι γινόταν. Ο Γκ. δεν έκανε απολύτως τίποτα, πέραν του να με βοηθά να σηκωθώ το πρωί και να ξαπλώσω το βράδυ. Τις περισσότερες φορές δεν ερχόταν καν (αρνιόταν) μαζί μου· δεν με πολυπείραζε, μόνο η νυχτερινή επιστροφή μου ήταν άκρως επικίνδυνη (στους κακοτράχαλους χωματόδρομους).

Προχτές το βράδυ επέμενε να με συνοδεύσει η Ν. ως το σπίτι και μου την έπεσε...

Χτες τον έδωξα. Δεν άντεχα άλλο να μου αντιμιλά, να του εξηγώ τα ίδια και τα ίδια κάθε πρωί και κάθε βράδυ, να αρνείται να γυρίσει σπίτι για να μαζέψει τα ξεχασμένα έξω από το πρωί μαξιλάρια μου, να κάνει αυτός διακοπές πολυτελείας εις βάρος μου κι εγώ να τον πληρώνω.

Θέλω πάλι τσιγάρο. Χτες ήταν η γιορτή του πατέρα μου, για 80ή φορά στη ζωή του. Είχαν έρθει κι ο θείος μου με την κόρη του και τον άντρα της, τα πεθερικά της αδερφής μου, 18 άτομα μαζευτήκαμε στην ταβέρνα. Στην επιστροφή με βοήθησε ο αδερφός μου να βγω από το αυτοκίνητο. Και τότε... τότε...

«Πες σ' ευχαριστώ», απαίτησε με βλοσυρό ύφος και έντονο τόνο στη φωνή του. Ο αδερφός μου...

Κι εγώ;

Θέλω να γράψω και δεν μπορώ. Δεν μπορώ να γράφω πια για μιζέρια. Δεν μπορώ. Οι λέξεις με πληγώνουν. Δεν μπορώ το αποστειωμένο μου χαμόγελο κάθε που μιλάω στους γονείς, μπας και μικρύνω λίγο τη στεναχώρια τους... Δεν αντέχω το αλλήθωρο και ύποπτο βλέμμα μου κατά κει που 'ν' η χαρά. Η χαρά... Πότε πέρασα πραγματικά καλά τελευταία; Πόσοι μήνες πάνε;

Εγώ πρέπει να 'μαι βράχος, ακλόνητος από δυσκολίες, καταστάσεις, χτυπήματα. Τι λέτε ρε; Το βράχο το ρωτήσατε αν θέλει να 'ναι βράχος;

Ν' αντιμετωπίζεις τα προβλήματα με δύναμη κι ελπίδα. Ωραία. Και τι κάνεις όταν σου λέν' ότι εσύ είσαι το πρόβλημα;

Δεν μπορώ να γράψω. Ούτε να διαβάσω αυτά που έγραψα μπορώ. Θέλω να ζήσω, θέλω να παίξω, να τραγουδήσω, να γλεντήσω. Θέλω να γράψω και δεν μπορώ.